

“ମିଠେ ବର୍ତ୍ତେ:— ଏହା କଲ୍ୟାଣକାରୀ ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ସଂଗମଯୁଗ, ଏଥିରେ ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ ପରିବର୍ତ୍ତନ ହୋଇ ନୁଆ ହୁଏ, ତେଣୁ ଏହି ଯୁଗକୁ ତୁମେ ଭୁଲ ନାହିଁ ।”

ପ୍ରଶ୍ନ:- ବାବା ସମସ୍ତ ଛୋଟ-ବଡ଼ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନିଜ ସମାନ କରିବା ପାଇଁ ସେହନର ସହିତ ଗୋଟିଏ ଶିକ୍ଷା ଦିଅନ୍ତି, ତାହା କ’ଣ ?

ଉତ୍ତର:- ମିଠେ ବର୍ତ୍ତେ— ବର୍ତ୍ତମାନ ଆଉ ଭୁଲ କର ନାହିଁ । ଏଠାକୁ ତୁମେ ନରୁ ନାରାୟଣ ହେବାପାଇଁ ଆସିଛ ତେଣୁ ଦୈବୀଗୁଣ ଧାରଣ କର । କାହାକୁ ବି ଦୁଃଖ ଦିଅ ନାହିଁ । ଯେଉଁମାନେ ଭୁଲ କରୁଛନ୍ତି ସେମାନେ ଦୁଃଖ ଦେଉଛନ୍ତି । ବାବା କେବେ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଦୁଃଖ ଦିଅନ୍ତି ନାହିଁ । ସେ ତୁମକୁ ଆଦେଶ ଦେଉଛନ୍ତି— ପିଲାମାନେ, କେବଳ ମୋତେ ମନେ ପକାଅ । ଯୋଗୀ ହୁଅ ତେବେ ବିକର୍କ ବିନାଶ ହୋଇଯିବ । ତୁମେ ବହୁତ ମିଠା ହୋଇଯିବ ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ଯେଉଁ ପିଲାମାନେ ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ଭାବି, ପରମପିତା ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ସହିତ ଯୋଗ ଲଗାଇଥାନ୍ତି, ତାଙ୍କୁ ହିଁ ପରକୃତ ଯୋଗୀ କୁହାଯାଏ, କାରଣ ବାବା ସତ୍ୟ (ଚରୁଥ) ଅଟନ୍ତି ନା! ତୁମର ବୁଦ୍ଧିଯୋଗ ସତ୍ୟ ସହିତ ରହିଛି । ସେ ଯାହା କିଛି ଶୁଣାନ୍ତି ତାହା ହିଁ ସତ୍ୟ ଅଟେ । ଯୋଗୀ ଏବଂ ଭୋଗୀ ଦୁଇ ପ୍ରକାରର ଲୋକ ଅଛନ୍ତି । ଭୋଗୀ ମଧ୍ୟ ଅନେକ ପ୍ରକାରର ହୋଇଥାନ୍ତି । ଯୋଗୀ ମଧ୍ୟ ଅନେକ ପ୍ରକାରର ହୋଇଥାନ୍ତି । ତୁମର ଯୋଗ ତ’ ଗୋଟିଏ ପ୍ରକାରର । ତାଙ୍କର ସନ୍ନ୍ୟାସ ଅଲଗା, ତୁମର ସନ୍ନ୍ୟାସ ମଧ୍ୟ ଅଲଗା । ତୁମେ ହେଉଛ ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ସଂଗମଯୁଗୀ ଯୋଗୀ । ଏହି ଯୋଗ ବିଷୟରେ ଆଉ କେହି ଜାଣିନାହାନ୍ତି ଯେ ଆମେ ପବିତ୍ର ଯୋଗୀ ନା ପବିତ୍ର ଭୋଗୀ । ପିଲାମାନେ ମଧ୍ୟ ଏହା ଜାଣି ନାହାନ୍ତି । ବାବା ତ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସନ୍ତାନଗଣ ବୋଲି କହୁଛନ୍ତି, କାରଣ ବାବା ଜାଣିଛନ୍ତି ଯେ ଆମ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ବେହଦର ପିତା ଅଟନ୍ତି । ତୁମେ ଜାଣୁଛ ଆମେ ଆତ୍ମା ସବୁ ପରସ୍ପର ଭାଇ-ଭାଇ । ସେ ଆମର ବାପା ଅଟନ୍ତି । ତୁମେ ବାବାଙ୍କ ସହିତ ଯୋଗ ଲଗାଇ ପବିତ୍ର ହେଉଛ । ସେ ହେଉଛନ୍ତି ଭୋଗୀ, ତୁମେ ହେଉଛ ଯୋଗୀ । ବାବା ନିଜର ପରିତ୍ୟକ୍ତ ତୁମକୁ ଦେଉଛନ୍ତି । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଏହା ହେଉଛି ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ସଂଗମଯୁଗ । ତୁମ ବ୍ୟତୀତ ଆଉ କେହି ଜାଣିନାହାନ୍ତି । ଏହାର ନାମ ହେଉଛି ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ସଂଗମଯୁଗ, ତେଣୁ ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ଅକ୍ଷରକୁ କେବେହେଲେ ଭୁଲ ନାହିଁ । ଏହା ହେଉଛି ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ହେବାର ଯୁଗ । ଉଚିତ ଏବଂ ପବିତ୍ର ମନୁଷ୍ୟକୁ ପୁରୁଷୋତ୍ତମ କୁହାଯାଏ । ଉଚିତ ଏବଂ ପବିତ୍ର ଏହି ଲକ୍ଷଣୀ-ନାରାୟଣ ଥିଲେ । ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମକୁ ସମସ୍ତ ବିଷୟରେ ଜଣାପଡୁଛି । ଟି ହଜାର ବର୍ଷ ପରେ ଏହି ଦୁନିଆ ପୁରୁଣା ହେଉଛି । ବାବା ଆସିଛନ୍ତି ପୁଣି ଏହାକୁ ନୁଆ କରିବା ପାଇଁ । ବର୍ତ୍ତମାନ ଆମେ ହେଉଛୁ ସଂଗମଯୁଗୀ ବ୍ରାହ୍ମଣ କୁଳର । ବ୍ରାହ୍ମଣଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ସର୍ବୋଚ୍ଚ ହେଉଛନ୍ତି ବ୍ରହ୍ମା, ପରମତ୍ତ୍ୱ ବ୍ରହ୍ମା ତ ଶରୀରଧାରୀ । ଶିବବାବା ତ ଅଶରୀରୀ ଅଟନ୍ତି । ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛନ୍ତି ଅଶରୀରୀ ଏବଂ ଶରୀରଧାରୀଙ୍କ ମିଳନ ହେଉଛି । ତାଙ୍କୁ ତୁମେ କହୁଛ ବାବା । ଏହା ଆଗୁତରାୟନଙ୍କ ଅଭିନୟ ଅଟେ ନା । ଏହାର ଗାୟନ ମଧ୍ୟ ରହିଛି, ମନଦିର ବି ତିଆରି କରୁଛନ୍ତି । କେହି କେଉଁ ପ୍ରକାର, କେହି କେଉଁ ରୀତିରେ ଏହି ରଥକୁ(ଶରୀରକୁ) ସଜାଇଥାନ୍ତି । ବାବା ବତାଉଛନ୍ତି— ବହୁତ ଜନମର ଅନ୍ତମ ଜନମରେ ଅନ୍ତମ ସମୟରେ ମୁଁ ପରବେଶ କରୁଛି । ବହୁତ ସହଜରେ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ପ୍ରଥମେ-ପ୍ରଥମେ ଉଗବାନୁବାତ କହିବାକୁ ପଡୁଛି । ପୁଣି ମୁଁ ବହୁତ ଜନମର ଅନ୍ତ ସମୟରେ ସମସ୍ତ ରହସ୍ୟ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ହିଁ ବୁଝାଉଛି, ଆଉ କେହି ବୁଝାଇ ପାରିବେ ନାହିଁ । ତୁମେ ପିଲାମାନେ ମଧ୍ୟ କେବେ-କେବେ ଭୁଲିଯାଉଛ । ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ଅକ୍ଷର ଲେଖିଲେ ବୁଝିପାରିବେ ଯେ ଏହି ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ଯୁଗ ହିଁ କଲ୍ୟାଣକାରୀ ଯୁଗ ଅଟେ । ଯଦି ଯୁଗ ମନେ ଅଛି ତେବେ ବୁଝିବେ ଏବେ ଆମେ ନୁଆ ଦୁନିଆ ପାଇଁ ନିଜକୁ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରୁଛ । ଦେବତାମାନେ ରୁହନ୍ତି ନୁଆ ଦୁନିଆରେ । ଯୁଗ ବିଷୟରେ ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମେ ଜାଣୁଛ ।

ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି— ମିଠେ ବର୍ତ୍ତେ, ସଂଗମଯୁଗକୁ କେବେ ହେଲେ ଭୁଲ ନାହିଁ । ଏକଥା ଭୁଲିଲେ ସାରା ଜ୍ଞାନ ଭୁଲିଯିବ । ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛ ଯେ ଏବେ ଆମେ ବଦଳୁଛୁ । ଏବେ ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ ବଦଳି ନୁଆ ହେଉଛି । ବାବା ଆସି ଦୁନିଆକୁ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରୁଛନ୍ତି ତ’ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରୁଛନ୍ତି । ପିଲେ-ପିଲେ ତ ସମସ୍ତଙ୍କୁ କହୁଛନ୍ତି । ସାରା ଦୁନିଆର ଯେଉଁ ଆତ୍ମାମାନେ ଅଛନ୍ତି ସମସ୍ତେ ସନ୍ତାନ ଅଟନ୍ତି । ଏହି ଭ୍ରମାମାରେ ସମସ୍ତଙ୍କର ଅଭିନୟ ରହିଛି । ଚକରକୁ ମଧ୍ୟ ସିଦ୍ଧ କରିବାକୁ ହେବ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ନିଜ-ନିଜର ଧର୍ମ ସ୍ଥାପନା କରୁଛନ୍ତି । ଏହି ଦେବୀ ଦେବତା ଧର୍ମ ବାବାଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ ଅନ୍ୟ କେହି ସ୍ଥାପନ କରିପାରିବେ ନାହିଁ । ଏହି ଧର୍ମ ବ୍ରହ୍ମା ସ୍ଥାପନ କରୁ ନାହାନ୍ତି । ନୁଆ ଦୁନିଆରେ ଦେବୀ ଦେବତା ଧର୍ମ ଥିଲା । ପୁରୁଣା ଦୁନିଆରେ ସମସ୍ତେ ମନୁଷ୍ୟ ହିଁ ମନୁଷ୍ୟ ଅଟନ୍ତି । ନୁଆ ଦୁନିଆରେ ଦେବୀ ଦେବତା ରହିବେ । ଦେବତାମାନେ ପବିତ୍ର ଅଟନ୍ତି । ସେଠାରେ ରାବଣ ରାଜ୍ୟ ହିଁ ନାହିଁ । ବାବା ତୁମ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ରାବଣ ଉପରେ ବିଜୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଉଛନ୍ତି । ରାବଣ ଉପରେ ବିଜୟ ପ୍ରାପ୍ତ ହେବା ପରେ ହିଁ ରାମରାଜ୍ୟ ଆରମ୍ଭ ହୋଇଯାଏ । ରାମ ରାଜ୍ୟ ନୁଆ ଦୁନିଆକୁ ଏବଂ ରାବଣ ରାଜ୍ୟ ପୁରୁଣା ଦୁନିଆକୁ କୁହାଯାଉଛି । ରାମରାଜ୍ୟ କିପରି ସ୍ଥାପନା ହେଉଛି— ଏହା ତୁମମାନଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ କେହି ଜାଣନ୍ତି ନାହିଁ । ରଚୟିତା ବାବା ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବସି ରଚନାର ରହସ୍ୟ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ବାବା

ହେଉଛନ୍ତି ରତ୍ନସିତା, ବୀନରୂପ । ବୀନକୁ କୁହାଯାଏ ବୃକ୍ଷପତି । ସେ ହେଉଛି ଜତ ବୀନ, ତାଙ୍କୁ ତ' ଏପରି କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ତୁମେ ଜାଣୁଛ ବୀନରୁ ହିଁ ସାରା ବୃକ୍ଷ ବାହାରିଛି । ସାରା ବିଶ୍ୱର କେତେ ବଡ଼ ବୃକ୍ଷ ରହିଛି । ସେ ହେଉଛି ଜତ, ଏହା ହେଉଛି ଚୈତନ୍ୟ । ସତ୍-ଚିତ୍-ଆନନ୍ଦ ସ୍ୱରୂପ, ମନୁଷ୍ୟ ସୃଷ୍ଟିର ବୀନରୂପ ବାବା, ତାଙ୍କଠାରୁ ଏତେ ବଡ଼ ବିଶାଳ ବୃକ୍ଷର ଉତ୍ପତ୍ତି । ମତେଲ ତ ଛୋଟ ତିଆରି କରାଯାଉଛି । ମନୁଷ୍ୟ ସୃଷ୍ଟିର ବୃକ୍ଷ ସବୁଠାରୁ ବଡ଼ ଅଟେ । ସର୍ବୋଚ୍ଚ ବାବା ନଲେଜଫୁଲ ଅଟନ୍ତି । ଦୁନିଆର ବୃକ୍ଷର ନଲେଜ (ଜ୍ଞାନ) ବହୁତତ୍ତ୍ୱ ପାଖରେ ଅଛି, ଏହାର ନଲେଜ ତ ଜଣେ ବାବା ହିଁ ଦେଉଛନ୍ତି । ବର୍ତ୍ତମାନ ବାବା ତୁମକୁ ହୃଦୟ ବଦଳରେ ବେହଦର ବୁଦ୍ଧି ଦେଇଛନ୍ତି । ତୁମେ ଏହି ବେହଦର ବୃକ୍ଷକୁ ଜାଣିଯାଇଛ । ବହୁତ ବଡ଼ ଆକାଶ ଏହି ବୃକ୍ଷକୁ ମିଳିଛି । ବାବା ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବେହଦକୁ ନେଇଯାଉଛନ୍ତି । ବର୍ତ୍ତମାନ ସାରା ଦୁନିଆ ହିଁ ପତିତ ଅଟେ । ସାରା ସୃଷ୍ଟି ହିଂସକ ହୋଇଯାଇଛି । ଜଣେ ଅନ୍ୟ ଜଣକୁ ହିଂସା କରୁଛନ୍ତି । ଏବେ ତୁମ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଜ୍ଞାନ ମିଳିଛି । ଅହିଂସକ କେବଳ ଗୋଟିଏ ଦେବତା ଧର୍ମ ସତ୍ୟଯୁଗରେ ରହିବ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ସମସ୍ତେ ପବିତ୍ର, ସୁଖ, ଶାନ୍ତିରେ ରୁହନ୍ତି । ସରବ ମନୋକାମନାଗୁଡ଼ିକ ୨୧ ଜନ୍ମ ପାଇଁ ପୂରା ହୋଇଯାଉଛି । ସତ୍ୟଯୁଗରେ କୌଣସି କାମନା ନାହିଁ । ଶସ୍ତ୍ର ଆଦି ସବୁ କିଛି ଅସରନ୍ତି ମିଳିବ । ପ୍ରଥମେ ଏହି ବମ୍ବେ ନଥିଲା । ଦେବତାମାନେ ଲୁଣିଆ (ସାଗରର କୂଳରେ) ଜମିରେ ରହୁଥିଲେ । ମଧୁର ଜଳ ପୂର୍ଣ୍ଣ ନଦୀ ଯେଉଁଠି ଥିଲା, ସେଠାରେ ଦେବତାମାନେ ରହୁଥିଲେ । ମନୁଷ୍ୟ ଅଳ୍ପ ଥିଲେ, ଜଣ ଜଣତକର ବହୁତ ଜମି ଥିଲା । ସତ୍ୟଯୁଗ ହେଉଛି ନିର୍ବିକାରୀ ଦୁନିଆ । ତୁମେ ଯୋଗବଳ ଦ୍ୱାରା ବିଶ୍ୱର ରାଜସ୍ୱପଦ ପାଉଛ । ତାକୁ ହିଁ ରାମରାଜ୍ୟ କୁହାଯାଏ । ପ୍ରଥମେ-ପ୍ରଥମେ ନୂଆ ବୃକ୍ଷ ବହୁତ ଛୋଟ ଥିଲା । ପ୍ରଥମେ ମୂଳରେ ଗୋଟିଏ ଧର୍ମ ଥିଲା । ପୁଣି ଫାଉଣ୍ଡେସନ୍‌ରୁ ମୁଖ୍ୟ ମାଟି ଶାଖା ବାହାରିଲା । ଯେପରି ଗୋଟିଏ ଫାଉଣ୍ଡେସନ୍ ହେଉଛି ଦେବୀ ଦେବତା ଧର୍ମ । ଥୁର (ଗଣ୍ଡ) ରୁ (ଛୋଟ ଛୋଟ) ଶାଖା-ପରଶାଖା ବାହାରେ । ଏବେ ତ ଏହି ବୃକ୍ଷର ମୂଳ ହିଁ ନାହିଁ, ଏପରି ଆଉ କୌଣସି ବୃକ୍ଷ ନାହିଁ । ଏହାତକ ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତ ମଧ୍ୟ ବର ଗଛର ସହ ପୁରା ଆକାଶରେ ଥିଲା । ସାରା ବର ଗଛ ଠିଆ ହୋଇଛି କିନ୍ତୁ ଥୁର (ମୂଳ) ନାହିଁ । ଶୁଖି ନାହିଁ ମଧ୍ୟ । ସାରା ବୃକ୍ଷ ଶସ୍ତ୍ର ଶସ୍ତାମିତ ହୋଇ ଠିଆ ହୋଇଛି । ବାକି କେବଳ ଦେବୀ ଦେବତା ଧର୍ମର ଫାଉଣ୍ଡେସନ୍ ହିଁ ନାହିଁ । ଏହା ହିଁ ମୂଳ ଅଟେ ନା । ରାମରାଜ୍ୟ ଅଥବା ଦେବୀ ଦେବତା ଧର୍ମ ମଧ୍ୟ ମୂଳରେ ଆସିଯାଉଛି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ମାଟି ଧର୍ମ ସ୍ଥାପନା କରୁଛି । ଏହି ସବୁ କଥା ତୁମେ ସଂଗମଯୁଗୀ ବ୍ରାହ୍ମଣ ହିଁ ବୁଝୁଛ । ଏହା ହେଉଛି ତୁମ ବ୍ରାହ୍ମଣତ୍ତ୍ୱର ଛୋଟ କୂଳ । ଛୋଟ-ଛୋଟ ମଠ-ପନ୍ଥ ବାହାରୁଛି ନା । ଅରବିନ୍ଦ ଆଶ୍ରମ ରହିଛି, ବହୁତ ଶାନ୍ତି ଶାନ୍ତି ବୁଦ୍ଧି ପାଉଛି କାରଣ ସେଠାରେ ବିକାର ପାଇଁ କୌଣସି ପ୍ରତିବନ୍ଧକ ନାହିଁ । ଏଠାରେ ବାବା କହୁଛନ୍ତି କାମ ମହାଗତରୁ ଅଟେ । ତା ଉପରେ ବିଦ୍ୟା ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଏପରି ଆଉ କେହି କହିପାରିବେ ନାହିଁ । ନହେଲେ ତାଙ୍କ ପାଖରେ ମଧ୍ୟ ହତଶାଳୀ ହୋଇଯିବ । ଏହି ପତିତ ମନୁଷ୍ୟମାନେ ପବିତ୍ର ହେବା କଥା ଶୁଣୁ ନାହାନ୍ତି । କହୁଛନ୍ତି ବିକାର ବିନା ସନ୍ତାନ କିପରି ଜନ୍ମ ହେବେ । ବିଚାରମାନଙ୍କର କୌଣସି ଦୋଷ ନାହିଁ । ଶୀତାପାଠୀ ମଧ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି ଉଗ୍ରବାନୁବାଚ— କାମ ମହାଗତରୁ ଅଟେ । ତାକୁ ଜିତିଲେ ଜଗତଜିତ ହେବ, ପରନ୍ତୁ ବୁଝୁ ନାହାନ୍ତି । ଯେତେବେଳେ ସେମାନେ ଏହି ଅକ୍ଷର ଶୁଣାଉଛନ୍ତି ତେବେ ତାଙ୍କୁ ବୁଝାଇବା ଉଚିତ୍ । ଏହି ଉପରେ ବାବା କହୁଛନ୍ତି— ଯେପରି ହନୁମାନ ଦ୍ୱାରା ପାଖରେ ଜୋତା ଉପରେ ବସୁଥିଲେ, ବାବା ମଧ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି ସତ୍ୟତ୍ତ୍ୱ ଯାଇ ଶୁଣିକରି ଆସ । ଯେତେବେଳେ ଏହି ଅକ୍ଷର କହିବେ ତେବେ ପଚାର— ଏହାର ରହସ୍ୟ କ'ଣ ? ଜଗତଜିତ ତ ଏହି ଦେବତାମାନେ ଥିଲେ । ଦେବତା ହେବା ପାଇଁ ଏହି ବିକାରକୁ ଛାଡ଼ିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଏହା ମଧ୍ୟ ତୁମେ କହିପାରିବ । ତୁମେ ହିଁ ଜାଣୁଛ ଯେ ବର୍ତ୍ତମାନ ରାମରାଜ୍ୟ ସ୍ଥାପନ ହେଉଛି । ତୁମେ ମହାବୀର ମଧ୍ୟ ଅଟ । ଏଥିରେ ଡରିବାର କୌଣସି କଥା ନାହିଁ । ବହୁତ ସନ୍ଦେହରେ ପଚାରିବା ଦରକାର— ସ୍ୱାଧୀନୀ ଜୀ, ଆପଣ କହିଲେ ଯେ ଏହି ବିକାରଗୁଡ଼ିକ ଉପରେ ବିଦ୍ୟ ପ୍ରାପ୍ତ କଲେ ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ ହେବୁ, କିନ୍ତୁ ଆପଣ ଏହା ତ କହିଲେ ନାହିଁ କି ପବିତ୍ର କିପରି ହେବୁ ? ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମେ ସନ୍ତାନମାନେ ପବିତ୍ର ରହୁଥିବା ମହାବୀର ଅଟ । ମହାବୀର ହିଁ ବିଦ୍ୟ ମାଳାରେ ଗୁନ୍ଥା ହେବେ । ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କ କାନ ତ ଭୁଲ୍ କଥା ଶୁଣିବାରେ ଅଭ୍ୟାସୀ ହୋଇଯାଇଛି । ତୁମକୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ଭୁଲ୍ କଥା ଶୁଣିବା ପସନ୍ଦ ହେଉ ନାହିଁ । ଠିକ୍ କଥା ତୁମର କାନକୁ ଭଲ ଲାଗିବ । ହିସ୍ତର ନୋ ଇଭିଲ୍... ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ସୁନାଗ ତ' ନିର୍ଗତ କରିବା ଦରକାର । ଉଗ୍ରବାନ କହୁଛନ୍ତି ପବିତ୍ର ହୁଅ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ସବୁ ପବିତ୍ର ଦେବତାମାନେ ଥିଲେ । ବର୍ତ୍ତମାନ ସମସ୍ତେ ଅପବିତ୍ର ଅଟନ୍ତି । ଏପରି ବୁଝାଇବା ଦରକାର । କୁହ, ଆମ ପାଖରେ ଏହି ସତ୍ୟତ୍ତ୍ୱ ହେଉଛି, ସେଠାରେ ଏହା ବୁଝାଯାଉଛି ଯେ କାମ ମହାଗତରୁ ଅଟେ । ବର୍ତ୍ତମାନ ଯଦି ପବିତ୍ର ହେବାକୁ ଚାହୁଁଛ ତେବେ ଏହି ଯୁକ୍ତି ଗ୍ରହଣ କର ଯେ ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ଭାବି, ଭାଇ-ଭାଇର ଦୃଷ୍ଟି ପକ୍କା କର ।

ତୁମେ ଜାଣିଛ— ପ୍ରଥମେ ପ୍ରଥମେ ଏହି ଭାରତ ବହୁତ ଭରପୁର ଖଣ୍ଡ ଥିଲା, ବର୍ତ୍ତମାନ ଖାଲି ହେବା କାରଣରୁ ହିନ୍ଦୁସ୍ଥାନ ନାମ ରଖିଦେଇଛନ୍ତି । ପ୍ରଥମେ ଭାରତ ଧନ-ଦୌଳତ, ପବିତ୍ରତା, ସୁଖ, ଶାନ୍ତି ସବୁଥିରେ ଭରପୁର ଥିଲା । ଏବେ ଦୁଃଖରେ ଭରପୁର ରହିଛି । ତେଣୁ ତାକୁଛନ୍ତି— ହେ ଦୁଃଖହର୍ତ୍ତା, ସୁଖକର୍ତ୍ତା... । ତୁମେ ବହୁତ ଖୁସିରେ ବାବାଙ୍କ ଠାରୁ ପଢ଼ୁଛ । ଏପରି କିଏ ଅଛନ୍ତି ଯିଏକି ବେହଦ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ବେହଦର ସୁଖର ବରସା ନେବେ ନାହିଁ । ପ୍ରଥମେ ପ୍ରଥମେ ଅଲଫ୍ (ବାବା)ଙ୍କୁ ବୁଝିବାକୁ ହେବ । ଅଲଫ୍‌ଙ୍କୁ ନ ଜାଣିଲେ ମଧ୍ୟ କିଛି ବି ରହସ୍ୟ ବୁଦ୍ଧିରେ ଆସିବ ହିଁ ନାହିଁ । ବେହଦର ବାପା ବେହଦର ବରସା ଦେଉଛନ୍ତି । ଯେତେବେଳେ ଏହି ନିର୍ଗତ୍ୟ ଆସିବ ତେବେ ଆଗକୁ ବଢ଼ିବ । ପିଲାମାନେ ବାବାଙ୍କୁ କିଛି ବି ପ୍ରଶ୍ନ ପଚାରିବାର ଦରକାର ନାହିଁ । ବାବା ପତିତ-ପାବନ ଅଟନ୍ତି, ତାଙ୍କୁ ହିଁ ତୁମେ ମନେ ପକାଉଛ । ତୁମେ ତାଙ୍କ ସ୍ତବରେ ହିଁ ପବିତ୍ର ହେବ । ଏଥିପାଇଁ ମୋତେ ଡାକିଛ । ସେକେଣ୍ଡରେ ଜୀବନମୁକ୍ତି ମିଳୁଛି । ତଥାପି ସ୍ତବର ଯାତ୍ରାରେ ସମସ୍ତ ଲାଗୁଛି । ମୁଖ୍ୟ ସ୍ତବର ଯାତ୍ରାରେ ହିଁ ବିଦ୍ଧ ଆସୁଛି । ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଦେହ-ଅଭିମାନୀ ରହିଛି । ଏକ ଜନ୍ମ

ଦେହୀ ଅଭିମାନୀ ହେବାରେ ହିଁ କଷ୍ଟ ହେଉଛି । ଏହାତ୍ମକ ପାଇଁ (ବ୍ରହ୍ମା ବାବାତ୍ମକ ପାଇଁ) ବହୁତ ସହଜ । ତୁମେ ମଧ୍ୟ ତାକୁ ବାପଦାଦା । ବ୍ରହ୍ମାବାବା ଏହା ବି ଜାଣିଛନ୍ତି ଯେ ବାବାତ୍ମକ ସବାରୀ ମୋ ଉପରେ ହେଉଛି । ତାତ୍ମକ ବହୁତ ମହିମା କରୁଛି, ବହୁତ ସନ୍ଦେହ କରୁଛି— ବାବା, ଆପଣ ବହୁତ ମିଠା, ଆମକୁ କଳ୍ପ-କଳ୍ପ ବହୁତ ଶିଖାଉଛନ୍ତି । ପୁଣି ଅଧାକଳ୍ପ ଆପଣଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବୁ ନାହିଁ । ଏବେ ବହୁତ ମନେ ପକାଉଛି । କାଲି ଆମ ପାଖରେ କୌଣସି ଜ୍ଞାନ ନଥିଲା । ଯାହାତ୍ମକର ପୂଜା କରୁଥିଲୁ, ଏହା ଜାଣିନଥିଲୁ ଯେ ଆମେ ଏହିପରି ହେବୁ । ଏବେ ତ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଲାଗୁଛି । ଯୋଗୀ ହେଲେ ଏହି ଦେବୀଦେବତା ହୋଇଯିବ । ମୋର ତ ସମସ୍ତେ ସନ୍ତାନ ଅଟନ୍ତି । ଏହି ବାବା ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବହୁତ ସନ୍ଦେହରେ ସମ୍ଭାଳୁଛନ୍ତି, ଏହାତ୍ମକର ପାଳନା କରୁଛନ୍ତି । ପିଲାମାନେ ମଧ୍ୟ ଆମ ପରି ନରରୁ ନାରୀୟ ହୋଇଯିବେ । ତୁମେ ସେଥିପାଇଁ ଆସିଛ । ବହୁତ ବୁଝାଉଛି ପିଲେ— ବାବାତ୍ମକୁ ମନେ ପକାଅ, ଦୈବୀଗୁଣ ଧାରଣ କର, ଖାଦ୍ୟପାନୀୟ ପ୍ରତି ଧ୍ୟାନ ଦିଅ । ନକରିଲେ ବୁଝିବି ଯେ ବୋଧେ ସମସ୍ତ ଆହୁରି ରହିଛି । କିଛି ନା କିଛି ଭୁଲ୍ ହେଉଛି । ଛୋଟ-ବଡ଼ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ସନ୍ଦେହରେ ବୁଝାଉଛି— ପିଲେ, କୌଣସି ଭୁଲ କର ନାହିଁ, କାହାକୁ ଦୁଃଖ ଦିଅ ନାହିଁ । ଭୁଲ କରୁଛ ଅର୍ଥାତ୍ ଦୁଃଖ ଦେଉଛ । ବାବା କେବେ ଦୁଃଖ ଦେଉନାହାନ୍ତି । ସେ ତ ଆଦେଶ ଦେଉଛନ୍ତି—ମାମେକମ୍ ସ୍ବାଦ କର ତେବେ ବିକାରମ୍ ବିନାଶ ହୋଇଯିବ । ବହୁତ ମଧୁର ହୋଇଯିବ । ଏପରି ମଧୁର ହେବା ଉଚିତ୍ । ଦୈବୀଗୁଣ ଧାରଣ କର । ପବିତ୍ର ହୁଅ । ଏଠାକୁ ଅପବିତ୍ରତାକୁ ଆସିବାର ହୁକୁମ ନାହିଁ । କେବେ-କେବେ ଆସିବାକୁ ଦେଉଛନ୍ତି । ତାହା ମଧ୍ୟ ବରତ୍ତମାନ । ଯେତେବେଳେ ବହୁତ ବୃଦ୍ଧି ହୋଇଯିବ କହିବେ ଏହା ହେଉଛି ଟାଣ୍ଡାର ଅଫ୍ ପ୍ଲୁରିଟି (ପବିତ୍ରତାର ଶିଖର), ଟାଣ୍ଡାର ଅଫ୍ ସାଇଲେନ୍ସ (ନୀରବତାର ଶିଖର) । ଉତ୍ତର ଉତ୍ତର ଅଟେ ନା । ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ଭାବି ବାବାତ୍ମକ ସ୍ବାଦରେ ରହିବା— ଏହା ହେଉଛି ହାଇଏଷ୍ଟ ଟାଣ୍ଡାର (ସର୍ବୋଚ୍ଚ ଶକ୍ତି) । ସେଠାରେ ବହୁତ ସାଇଲେନ୍ସ ରହିଥାଏ । ଅଧାକଳ୍ପ କୌଣସି ଝଗଡ଼ା ଆଦି ହେବ ନାହିଁ । ଏଠାରେ ବହୁତ ଝଗଡ଼ା ହେଉଛି, ପୂର୍ଣ୍ଣ ଶାନ୍ତି ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ଶାନ୍ତିର ଧାମ ହେଉଛି ମୂଳବତନ । ପୁଣି ଶରୀର ଧାରଣ କରି ବିଶ୍ରାମରେ ଅଭିନୟ କରିବାକୁ ଆସିଲେ ସେଠାରେ ମଧ୍ୟ ଶାନ୍ତି ରହିବ । ଆତ୍ମାର ସଂପର୍କ ଶାନ୍ତି ଅଟେ । ଅଶାନ୍ତି କରୁଛି ରାବଣ । ତୁମେ ଶାନ୍ତିର ଶିକ୍ଷା ପାଉଛ । କେହି କ୍ରୋଧରେ ଥିଲେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଅଶାନ୍ତ କରିଦେଇଥାନ୍ତି । ଏହି ଯୋଗବଳ ଦ୍ବାରା ତୁମର ସାରା ଆବରଜନା ବାହାରିଯାଉଛି । ପାଠପଢ଼ା ଦ୍ବାରା ଆବରଜନା ବାହାରୁ ନାହିଁ । ସ୍ବାଦରେ ସବୁ ଆବରଜନା ଉତ୍ସର୍ଗ ହୋଇଯାଏ । କଳ୍ମତ୍ତ ବାହାରିଯାଏ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି କାଲି ତୁମକୁ ଶିକ୍ଷା ଦେଇଥିଲି, କ’ଣ ତୁମେ ଭୁଲି ଯାଇଛ ? ୫ ହଜାର ବର୍ଷର କଥା । ସେମାନେ ଲକ୍ଷେ ବର୍ଷ କହିଦେଉଛନ୍ତି ।

ବରତ୍ତମାନ ତୁମକୁ ମିଥ୍ୟା ଏବଂ ସତ୍ୟର ଅନ୍ତର ଜଣାପଡ଼ୁଛି । ତୁମକୁ ବାବା ଆସି ବତାଉଛନ୍ତି ମିଥ୍ୟା କ’ଣ, ସତ୍ୟ କଣ ? ଜ୍ଞାନ କ’ଣ, ଭକ୍ତି କ’ଣ ? ଭ୍ରଷ୍ଟତାର ଏବଂ ଶ୍ରେଷ୍ଠତାର କାହାକୁ କୁହାଯାଏ ? ଭ୍ରଷ୍ଟତାରୀ ବିକାରରୁ ଜନ୍ମ ନିଅନ୍ତି । ସେଠାରେ ବିକାର ନଥାଏ । ତୁମେ ନିଜେ କହୁଛ— ଦେବତାମାନେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ନିର୍ବିକାରୀ ଅଟନ୍ତି । ରାବଣ ରାଜ୍ୟ ହିଁ ନାହିଁ । ଏହା ତ ସହଜ ବୁଝିବାର କଥା । ପୁଣି କ’ଣ କରିବା ଦରକାର ? ପ୍ରଥମ ହେଉଛି ବାବାତ୍ମକୁ ସ୍ବାଦ କରିବା ଆବଶ୍ୟକ, ଅନ୍ୟତମ ପବିତ୍ର ନିର୍ଗତି ହେବା ଉଚିତ୍ । ଆରହା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲ୍‌ସେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତାପିତା, ବାପ-ଦାଦାତ୍ମକର ମଧୁର ସନ୍ଦେହରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାତ୍ମକ ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍କୃତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :—

(୧) ପବିତ୍ର ହେବାରେ ମହାବୀର ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ, ସ୍ବାଦର ଯାତ୍ରା ଦ୍ବାରା ଭିତରର ଆବରଜନାକୁ ବାହାର କରିବାକୁ ହେବ । ନିଜର ଶାନ୍ତ ସଂପର୍କରେ ସ୍ଥିତ ରହିବାକୁ ହେବ ଅଶାନ୍ତି ସୃଷ୍ଟି କରିବାର ନାହିଁ ।

(୨) ବାବା ଯେଉଁ ଠିକ୍ କଥା ଶୁଣାଉଛନ୍ତି, ତାହା ହିଁ ଶୁଣିବାର ଅଛି । ହିସ୍ତର ନୋ ଇଭିଲ୍... ଖରାପ କଥା ଶୁଣ ନାହିଁ । ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସଜାଗ କର । ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ଯୁଗରେ ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ହୁଅ ଏବଂ କରାଅ ।

ବରଦାନ:- ବିସ୍ମୃତିର ଦୁନିଆରୁ ବାହାରି ସ୍ମୃତି ସଂପର୍କ ରହି ହୀରୋ ପାର୍ଟ କରୁଥିବା ବିଶେଷ ଆତ୍ମା ହୁଅ । ଏହି ସଂଗମଯୁଗ ହେଉଛି ସ୍ମୃତିର ଏବଂ କଳିଯୁଗ ହେଉଛି ବିସ୍ମୃତିର ଯୁଗ । ତୁମେମାନେ ଏବେ ବିସ୍ମୃତିର ଦୁନିଆରୁ ବାହାରି ଆସିଛ । ଯେଉଁମାନେ ସ୍ମୃତିସଂପର୍କ ଅଟନ୍ତି ସେହିମାନେ ହିଁ ହୀରୋପାର୍ଟ କରୁଥିବା ବିଶେଷ ଆତ୍ମା ଅଟନ୍ତି । ଏହି ସମୟରେ ତୁମେ ଡବଲ୍ ହୀରୋ ହେଉଛ, ଗୋଟିଏ ହେଲା ହୀରା ଭଳି ମୂଲ୍ୟବାନ ଅଟ, ଦ୍ବିତୀୟ ହୀରୋ ପାର୍ଟ କରୁଛ । ତେଣୁ ସଦା ସର୍ବଦା ହୃଦୟରେ ଏହି ଗୀତ ବାଜୁଥାଉ ଯେ ବାଃ ମୋର ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଭାଗ୍ୟ । ଯେପରି ଦେହର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ମନେ ରହୁଛି ସେହିଭଳି ଏହି ଅବିନାଶୀ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ମଧ୍ୟ ମନେ ରହିଥାଉ-- “ମୁଁ ଏକ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଆତ୍ମା”, ତେବେ କୁହାଯିବ ବିଶେଷ ଆତ୍ମା ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ସାହାସର ପ୍ରଥମ ପାଦ ଆଗକୁ ବଢ଼ାଅ ତେବେ ବାବାତ୍ମକର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସହଯୋଗ ପ୍ରାପ୍ତ ହେବ ।